

Mého pradědečka jsem nikdy nepoznala – zemřel, když mé mamince bylo 10 let. A nebýt vyprávění mého dědečka, ani bych nevěděla, jak statečným člověkem pradědeček byl.

Narodil se na Ukrajině ve vesnici Kajdanovo, okres Mukačevo, 14. 7. 1919 jako jedno z pěti dětí. Podle pradědečkových písemností se bojů za 2. světové války účastnil od r. 1942, na jaře 1944 se stal členem československého vojska v SSSR. Dne 20. 5. 1944 byl v Kamenci Podolském přidělen do 3. samostatné brigády 2. praporu automatčků, kde vykonával funkci automatčíka, později zde působil jako výsadkář paradesantní brigády.

Bojoval v bitvách na území SSSR, Polska, Slovenska a Moravy. Zúčastnil se bojů o osvobození Proskurova, Kyjeva, Jasla, Kresna, Rymanowa, Sanoka, Dukelského průsmyku, Svidníka, Medzilaboriec, Strpkova, Bardejova, Liptovského Mikuláša, Ružomberoka, Martina, Vrútok, Žiliny a dále, až do Břestu u Prostějova. Hranice ČR překročil v prosinci 1944.

U polského Krosna, kde došlo k těžkým bojům s německou armádou, utrpěl můj pradědeček průstřel plic a léčil se zde na místní ošetřovně. Po zotavení ze svého zranění byl zařazen ve 3. samostatné brigádě do funkce rozvědčíka, kde zůstal až do konce války. V armádě dosáhl hodnosti rotného, vykonával funkci velitele, nejprve velitele čet a později velitele roty.

Za svá válečná hrdinství byl můj pradědeček po skončení války vyznamenán 3 medailemi. V průběhu dalších let mu jako účastníku bojů 2. světové války, SNP a Karpatsko-dukelské operace byly i z rukou prezidenta ČSSR uděleny další 3 medaile.

Uznání od spoluobčanů se mu však za jeho života nikdy nedostalo. Pradědeček byl člověk skromný, o svých hrdinstvích nikde nemluvil. Když jednou vyrazil do společnosti s medailemi, které za svou statečnost po zásluze získal, lidé se mu smáli, že je někde ukradl. Od té doby si je už nikdy na sebe nevzal.

Zemřel v srpnu r. 1984 na rakovinu slinivky. Až teprve na jeho pohřbu, kdy byly všechny medaile vystaveny u jeho rakve a kdy z úst majora Pranečuka, který s pradědečkem za 2. světové války bojoval, zazněla smuteční řeč, ve které vyzvedl jeho podíl na osvobození vlasti, se mu od jeho spoluobčanů dostalo zaslouženého obdivu a uznání.

Barbora Pavlová, žákyně 6. B ZŠ UNESCO v Uh. Hradišti

{phocagallery view=category|categoryid=88|limitstart=0|limitcount=0}